

Arrest

nr. 262 360 van 18 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DIN *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Shiraz/Iran. U huwde op 17 mehr 1394 (Perzische kalender, omgezet naar westerse kalender 9 oktober 2015) met A.F. (...), bijgenaamd Salman. Jullie woonden samen in Shiraz waar jullie zowel een meubelzaak als een schoenwinkel uitbaatten. U had in Iran verschillende negatieve ervaringen die u afstand deden nemen van de Islam. Toen u 7 of 8 jaar oud was moest u op school verplicht bidden. Op een gegeven ogenblik kon u, omdat u moe was, het gebed niet naar behoren uitvoeren waardoor u op uw handen werd geslagen door een leerkracht; dit incident was zo traumatisch voor u dat u geen moslim meer wenste te zijn. Uw afkeer voor de Islam werd groter doordat uw schoonouders de eerste zeven jaar van uw relatie met Salman jullie huwelijk tegenhielden omdat zij het niet konden verdragen dat u niet wenste te bidden, geen chador

wenste te dragen en niet aan religieuze vieringen deelnam. Uiteindelijk huwden jullie toch en dit op 17 mehr 1394 (9 oktober 2015). U was na uw huwelijk getuige van een openbare executie waarbij 3 mannen tegelijkertijd werden opgehangen. Dit was opnieuw een gebeurtenis die u de islam verder de rug deed toekeren. Ongeveer een maand na uw huwelijk ontvluchtte uw broer Mostafa (X) Iran omdat hij bekeerd was. Hij vluchtte naar België waar hij als vluchteling erkend werd. In de lente van 1394 (21 maart 2015 tot 20 juni 2015) kreeg u een huidziekte, de ziekte had niet enkel een fysieke maar ook een mentale en emotionele weerslag op u waardoor u in een depressie raakte. Uw broer Mostafa begon in deze periode over het Christendom te vertellen en hielp u doorheen deze zware periode. Geleidelijk aan stelde u zich meer en meer open voor de christelijke boodschap van Mostafa. Een aantal dagen voor 26 azar 1397 (17 december 2018) belde Mostafa u vanuit een kerk in Kuurne op waarbij hij samen met andere kerkgangers voor u begon te bidden. U was door dit gebeuren helemaal van slag. Op 26 azar 1397 (17 december 2018) verklaarde u aan Mostafa dat u geloofde en u als christen door het leven wou gaan; vanaf dat ogenblik voelde u zich bekeerd tot het Christendom. Na uw bekering merkte u dat de symptomen van uw huidziekte begonnen te verminderen en u voelde zich veel beter. Omdat er bij uw nicht Mahsa kanker was vastgesteld wou u haar op dezelfde manier bijstaan zoals uw broer Mostafa bij u had gedaan. U begon tegen Masha over het christendom te vertellen waardoor zij zich op 15 ordibehesht 1398 (5 mei 2019) ook bekeerde tot het christendom. Terwijl Mahsa in het ziekenhuis was voor haar chemokuren leerde zij een vrouw, Melika, kennen die er ook chemokuren volgde. Via Mahsa bekeerde ook Melika zich op 4 tir 1398 (25 juni 2019) tot het christendom. Vanaf dat ogenblik spraken jullie af in uw meubelwinkel om er samen de bijbel te lezen en te bidden. Tijdens deze sessies waren soms ook Salman en de man van Mahsa, Jawad, aanwezig. Op donderdag 11 mehr 1398 (3 oktober 2019) was u in uw meubelwinkel voorbereidingen aan het treffen voor een christelijke sessie toen u door uw nicht Mahsa werd gebeld met de melding dat zij was gevallen. U vertrok hierop haastig naar Mahsa en samen met Salman bracht u Mahsa naar het ziekenhuis. Wanneer u in het ziekenhuis was, vernam u telefonisch van Anahita, een medewerkster van u, dat leden van het Ettelaat (ministerie van informatie) uw meubelzaak waren binnen gevallen. Uw laptop, drie notitieboekjes en een bijbel werden hierbij in beslag genomen. Een andere medewerkster van u die in de zaak aanwezig was, Yasamen S. (...), werd door leden van het Ettelaat meegenomen. Na het horen van dit nieuws lichtte u uw moeder in en nam Jawad u en uw echtgenoot mee naar een onderduikadres in Galat. De volgende dag doken ook Mahsa en Jawad onder op dit adres. Melika dook later ergens in Esfahan onder. Op 12 mehr 1398 (4 oktober 2019) vielen leden van het Ettelaat ook uw ouderlijke woning binnen. Na een verblijf van één dag in het onderduikadres in Galat vertrok u met uw echtgenoot naar Tabriz van waaruit u verder reisde naar Turkije waar u op 15 mehr 1398 (7 oktober 2019) aankwam. Een smokkelaar regelde voor u een vals Russisch paspoort waarmee u naar Slowakije kon reizen. Net voor uw vlucht deelde de smokkelaar u mee dat uw echtgenoot niet met u mee kon reizen waardoor u alleen een vlucht naar Bratislava/Slowakije nam. Uw echtgenoot bleef achter in Turkije. Na een verblijf van ongeveer 44 à 45 dagen in Slowakije reisde u door naar België waar u op 24 november 2019 aankwam en op 28 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ongeveer 8 of 10 dagen nadat u in het centrum van Jodoigne werd geplaatst ging u de eerste keer naar de Franstalige, protestantse kerk in Brussel, waar u sindsdien wekelijks aan vieringen deelneemt. Twee maanden na uw aankomst in België kreeg u opnieuw contact met uw echtgenoot en vernam u dat hij in zich in Aksara/Turkije bevond. Na uw aankomst in België vernam u via uw moeder dat leden van het Ettelaat nogmaals bij hen waren langsgeslagen. Op 2 februari 2020 werd u gedoopt. In maart 2020 vernam u dat Melika aan haar ziekte overleden was.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer: Uw shenasnameh (boekje burgerlijke stand), een getuigenschrift van een protestantse kerk in Brussel waarin staat dat u sinds 15 december 2019 frequent naar de diensten van deze kerk gaat en dat u op 02 februari 2020 gedoopt werd, acht foto's en een attest van uw doopsel, foto's van uw facebookpagina, twee foto's van uw huidziekte, kopieën van twee documenten van de Iraanse kerk in Kuurne d.d. 11 januari 2021 waarin staat dat u een aantal keren naar deze kerk kwam, er ooit voor u gebeden werd en dat uw broer Mostafa sedert 3 januari 2016 naar deze kerk gaat en een kopie van een document van de Iraanse kerk in Kuurne d.d. 19 januari 2021 waarin staat dat er in 2018 een groepsgebed voor u werd gedaan door de kerk in Kuurne.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst heeft u uw bekering tot het christendom en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk gemaakt.

Zo slaagde u er niet in aannemelijk te maken waarom u, die zich reeds van kinds af aan niet interesseerde in de Islam – u verklaarde dat u sinds uw 13 jaar niet meer bad, ongeveer van uw 14 jaar niet meer deelnam aan de ramadan en kan zich niet herinneren wanneer de laatste keer was dat u naar een moskee ging (CGVS 2, p11) zich plots openstelde voor het Christendom. Zo verklaarde u dat uw broer Mostafa na uw trouwdag op 17 mehr 1394, nadat u ziek was geworden over het christendom begon te praten (CGVS 2, p3 + p6 + p10) maar dat u er in het begin totaal niet voor openstond aangezien u allerhande nare dingen had meegemaakt die te wijten waren aan religie. Volgens uw verklaringen stond u heel defensief t.o.v. religies in het algemeen en bijgevolg ook t.o.v. het Christendom (CGVS 3, p16). Niettegenstaande u vervolgens verklaarde dat uw bekering een proces is geweest slaagde u er niet in dit aannemelijk te maken. Integendeel, u verklaarde uitdrukkelijk dat u uw negatief beeld over religie en specifiek over het christendom pas wijzigde toen u enkele dagen voor 26 azar 1397 (17 december 2018) door Mostafa vanuit een kerk in Kuurne werd opgebeld, waarbij er voor u gebeden werd. Enkele dagen later, op 26 azar, bekeerde u zich reeds tot het christendom en gaf u uw hart aan Jezus. Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigende bekering is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u slechts enkele dagen na het telefoontje van uw broer waar u uw negatief beeld over religie bijstelde, reeds uw hart aan Jezus gaf wijst niet op een waarachtige bekering maar wel op een bekering die door achterliggende bedoelingen tot stand kwam.

Dit wordt temeer bevestigd door het feit dat u niet kon vertellen wat Mostafa -bij wie u in België verblijft (CGVS 3, p17) en dankzij wie u zich in Iran bekeerde tot het Christendom (CGVS 2, p4)- er toe bracht zich te bekeren tot het Christendom en u hem dit eveneens niet vroeg. U verklaarde weliswaar dat Mostafa in Iran door een zekere Bijan in contact kwam met het christendom maar u kon verder niet vertellen hoe Mostafa deze persoon leerde kennen. U heeft het hem ook nooit gevraagd (CGVS 3, p18). Niettegenstaande u bij Mostafa had geïnformeerd hoe u een bijbel kon bekomen in Iran wist u niet te vertellen of Mostafa zelf een bijbel had toen hij nog in Iran verbleef en vroeg u het hem ook nooit (CGVS 3, p13). Indien u vanuit een daadwerkelijk oprechte interesse zou bekeerd zijn tot het Christendom kan op z'n minst verwacht worden dat u aan de persoon die u heeft aangezet tot bekering, zou gevraagd hebben naar zijn eigen bekeringsproces en de manier waarop hij het heeft beleefd. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat een bekering volgens u iets heel persoonlijks is en u liever wacht tot Mostafa hier zelf over zou beginnen (CGVS 3, p17-18) kan bovenstaande zienswijze niet ombuigen. U verklaarde immers zelf dat jullie heel hecht zijn en jullie vaak over het Christendom met elkaar hebben gepraat.

Bovenstaande motieven noopt ertoe te besluiten dat er aan uw bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw beweerde bekering in Iran zou gekend hebben, namelijk de inval van de autoriteiten in de door u ingerichte huiskerk en daarna in uw schoenenwinkel, in uw eigen woning evenals in uw ouderlijk huis. Dat hier geen geloof kan worden aan gehecht blijkt bovendien uit volgende vaststellingen. Zo sluipt er een opvallende tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent de laptop die door leden van het Ettelaat in uw meubelwinkel in beslag werd genomen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat er enkel een gedownload gebedsliedje op uw laptop stond (CGVS 1, p13) om later te verklaren dat er op de laptop een gedownload gebedsliedje en een redevoering opstond (CGVS 3, p16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u dacht dat u eerder wel degelijk ook over de redevoering gesproken had wat geen verklaring is voor deze tegenstrijdigheid. Bovendien werd er u tijdens uw eerste onderhoud expliciet gevraagd of er buiten het gebedsliedje nog zaken op uw laptop stonden waarop u uitdrukkelijk negatief antwoordde (CGVS 1, p13).

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door een aantal bevreemdende verklaringen. Zo is het erg bevreemdend dat u dadelijk nadat u werd ingelicht over het feit dat uw huiskerk ontdekt werd, uw moeder contacteerde om haar dit mee te delen maar terzelfdertijd verzaakte om ook Melika, die nochtans een vast lid van uw huiskerk was, dadelijk op de hoogte te brengen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u wanneer u van de inval op de hoogte werd gebracht zodanig in paniek raakte dat u dadelijk uw gsm uitzette (CGVS 3, p7-8), houdt geen steek gezien u wel eerst nog naar uw moeder belde (CGVS 2, p9). Later verklaarde u dat u toen u over de inval werd ingelicht en u nog in het ziekenhuis was, met Mahsa had afgesproken dat zij Melika over de inval zou inlichten. U kon echter niet vertellen wanneer Melika door Mahsa werd ingelicht, hoewel u zeker was dat dit niet op de dag van de inval gebeurde (CGVS 3, p8). Dat u, hoewel u op 12 mehr 1398 ongeveer een dag lang samen met Mahsa ondergedoken was in een tuin in Galat, haar niet vroeg of zij Melika reeds ingelicht had, houdt andermaal geen steek. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat u wist dat Mahsa sowieso Melika zou inlichten en u zelf aan het nadenken was wat u moest doen (CGVS 3, p9), kan bovenstaande zienswijze niet veranderen. Dat u toen u reeds in België aangekomen was van Mahsa te weten kwam dat Melika in Esfahan ondergedoken was maar nooit aan Mahsa vroeg, hoewel u nog steeds contact met haar hebt, hoe lang Melika daar onderdook, getuigt van

een desinteresse die uw relaas verder ondergraaft. Immers, gevraagd waarom u niet aan Mahsa vroeg hoe lang Melika ondergedoken was antwoordde u dat u dit gewoon niet gevraagd had (CGVS 3, p10). Voorts kon u ook helemaal niets vertellen over de wedervaren van Yasamen, die bij de inval door het Ettelaat in uw meubelwinkel werd gearresteerd. Zo kon u niet vertellen welke vragen er door het Ettelaat aan Yasamen werden gesteld noch kon u vertellen hoe Yasamen door het Ettelaat werd behandeld. Niettegenstaande u Yasamen als een vriendin beschouwde vroeg u dit ook niet. Verder kon u niet vertellen waar zij naartoe gebracht werd (CGVS 1, p13 + CGVS 3, p5) noch of er voorwaarden werden gesteld aan haar vrijlating (CGVS 3, p6). U wist weliswaar via uw moeder dat Yasamen de zaterdag volgend op de inval werd vrijgelaten (CGVS 1, p13 + CGVS 2, p10) maar u kon niet vertellen met wie van Yasamens familie uw moeder contact had gehad om dit te weten te komen (CGVS 3, p6). Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van haar vluchtrelaas en dat zij al deze documenten voorlegt die zijn asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat uit uw verklaringen (CGVS 2, p15) en het door u neergelede document (doc2) blijkt dat u reeds op 15 december 2019, nog geen maand na uw aankomst in België op 24 november 2019 (CGVS 2, p14), een kerk bezoekt, en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan / actief te zijn in een kerk geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u sindsdien wekelijks vieringen van de kerk bijwoont (CGVS 2, p15), online bijbellessen bij het 'parsian institute' volgt en u sinds uw aankomst in België en tot voor de lockdown in maart 2020 maandelijks naar de Iraanse kerk in Keulen gegaan bent toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Ook het feit dat u een doopattest en foto's van uw doop heeft neergelegd (eveneens doc2), wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn/haar bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom/protestantisme.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post (CGVS 1, p8 + doc 3), kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van 19 december 2019 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovendien beschikt u over geen enkele concrete aanwijzingen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw religieuze activiteiten/bekering in België (CGVS 3, p20).

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw shenasnameh en twee foto's van uw huidziekte tonen uw identiteit en uw huidziekte aan en zijn zaken die door her CGVS niet in twijfel worden getrokken. Wat betreft de kopieën van attesten van de Iraanse kerk uit Kuerne dient er gesteld te worden dat deze geenszins aantonen dat er bij u sprake is van een waarachtige bekering tot het Christendom. Bovendien zijn deze documenten niet afkomstig van een objectieve bron en hebben zij een gesolliciteerd karakter.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel aan dat "de bestreden beslissingen" de volgende artikelen, bepalingen en beginselen "schenden":

"1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna:EVVM) juncto artikel 3 EVVM ;

2/ artikel. 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedure richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht".

Verzoekster gaat vooreerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Waar gemotiveerd wordt dat zij niet aannemelijk kon maken waarom zij geen interesse meer had in de islam en waarom zij zich plots openstelde voor het christendom, betoogt verzoekster:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoekster zich 'plots' overtuigd voelde van het christendom, pas enkele dagen voor haar bekering op 26 azar 1397 (17 december 2018) en dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster zich zo snel bekeerde.

Echter is dit een compleet foutieve interpretatie van wat verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijke onderhoud!

Verzoekster wenst te benadrukken dat haar bekering niet 'plots' is gebeurd, en dat zij stap voor stap is overtuigd geraakt van het christendom. Zij accepteerde lang geen religie, omwille van wat er allemaal in haar leven gebeurd was, maar toen haar broer tegen haar begon te praten over het christendom, geraakt zij geleidelijk aan meer en meer geïnteresseerd.

Zo verklaarde verzoekster zeer gedetailleerd over welke ervaringen zij heeft meegemaakt in Iran, waardoor zij afstand nam van de Islam:

(...)

Het kan verzoekster niet verweten worden dat omwille van deze nare ervaringen, zij afstand nam van de Islam! Uit het persoonlijk onderhoud kon verzoekster daar zeer gedetailleerd over vertellen en uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat tegenpartij hier geen geloof aan hecht!

Meer zelfs. Zij toont op generlei wijze aan dat zij deze ervaringen niet geloofwaardig achten!

Uiteraard getuigt het dan ook niet van zorgvuldig onderzoek dat het Commissariaat- Generaal met deze ervaringen geen rekening houdt om te kunnen beoordelen over verzoekster een 'geloofwaardige' bekering heeft ondergaan.

Dat het Commissariaat- Generaal verder ook motiveert dat de bekering van verzoekster 'plots' is gebeurd, raakt kant noch wal!

Zo wenst verzoekende partij te benadrukken dat haar bekering helemaal geen plotse gebeurtenis was. Haar broer Mostafa heeft bijna 5 jaar met haar over het christendom gesproken!

Toen verzoekster al getrouwd was, begon haar broer reeds met haar te praten over het christendom, gezien het toen een moeilijke periode was, zoals reeds blijkt uit de uiteenzetting hierboven. Verzoekster heeft enorm geleden onder de druk van haar schoonfamilie.

Uit de persoonlijke gehoren van de verzoekster, blijkt ook dat dit geen plotse bekering betrof:

(...)

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt duidelijk dat haar bekering zich niet 'plots' heeft voorgedaan.

Haar broer Mostafa is voor het eerst over het christendom beginnen spreken, kort nadat hij Iran had verlaten, wat ongeveer een maand was na het huwelijk van verzoekster. Dit was op 17 mehr 1394 (9 oktober 2015)!

Toen verzoekster het moeilijk had met haar huidziekte, is haar broer ook al beginnen praten met haar over het christendom!

Dit was allemaal in 2015! Verzoekster bekeerde zich pas op 26 azar 1397 (17 december 2018)! Dat is bijna 3 jaar later!

Dat het Commissariaat- Generaal oordeelt dat verzoekster zich zomaar 'plots' bekeerd zou hebben, terwijl uit de verklaringen van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat dit om een proces is gegaan, die bijna

*3 jaar geduurd heeft, toont aan dat het Commissariaat- Generaal een eigen interpretatie geeft aan verzoeksters verklaringen die geenszins correct is!
Dit getuigt niet van enig zorgvuldig onderzoek in hoofde van de tegenpartij!”*

Met betrekking tot de aan haar verweten onwetendheid inzake de bekering van haar broer, doet verzoekster gelden:

“Verzoekster wenst hier te benadrukken dat de bekering van haar broer, iets persoonlijks is van haar broer en dat het aan ieder zelf apart toekomt om te beslissen om openlijk te vertellen over iemand zijn bekering en waarom iemand zich bekeerd.

Verzoekster stelt dat een bekering iets speciaals en persoonlijk is en dat het aan haar broer toekomt om haar hierover in te lichten, als en wanneer hij dat wilt. Zij kan hem hiertoe niet dwingen.

Dat het feit dat verzoekster geen details weet over de bekering van haar broer Mostafa zou leiden tot een ongeloofwaardige bekering van verzoekster, kan zij niet begrijpen, noch aanvaarden.

Nogmaals, een bekering is een uitermate persoonlijk proces.

Dienen bekeerlingen nu tegenpartij te overtuigen van een geloofwaardige bekering door de details te weten van iemand anders zijn bekering? Deze zienswijze houdt geen steek.

Het komt het Commissariaat- Generaal toe om een individueel onderzoek te voeren naar de actuele vrees van een verzoeker om internationale bescherming.

Door deze vrees te beoordelen louter en alleen op basis van de kennis van iemand anders zijn vrees, getuigt niet van enige zorgvuldigheid.

Verzoekster wenst hierbij fijntjes terecht op dat dit de enige motivatie betreft van het Commissariaat-Generaal om te oordelen dat verzoeksters bekering opportunistisch is!

Verzoekster heeft 3 (!!) persoonlijke onderhouds gehad bij het Commissariaat- Generaal. In totaal is verzoekster meer dan 12 uur gehoord (!!) door het Commissariaat- Generaal!

Het kan absoluut niet getuigen van een zorgvuldig onderzoek, indien het Commissariaat- Generaal enkel rekening houdt met deze elementen, om daaruit te oordelen dat gans het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, ongeloofwaardig zou zijn!

Verzoekster wenst hier dan ook op te merken dat de gehele bestreden beslissing maar 4 (!!) pagina's behelst, om te oordelen dat haar verzoek om internationale bescherming, geweigerd wordt.

Opnieuw toont dit aan dat tegenpartij geen enkel zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd!

Verzoekster heeft veel meer verklaard tijdens haar persoonlijk onderhoud, dan de bestreden beslissing laat uitschijnen.

Tegenpartij maakt zich er wel heel gemakkelijk vanaf, om te oordelen dat een bekering niet geloofwaardig is, om dan alle verklaringen, niet mee in rekening te nemen.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing dient alleen al hierom vernietigd te worden.”

Verzoekster vervolgt:

“Uit de bestreden beslissing wordt geenzins aangetoond door het Commissariaat- Generaal waarom verzoeksters bekering ongeloofwaardig zou zijn.

Ook hier toont tegenpartij het niet aan dat zij rekening houdt met alle verklaringen die verzoekster heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Dat het Commissariaat- Generaal de kennis van verzoekster ook niet zomaar naast zich kan neerleggen, omdat dit ook wel een risico inhoudt bij een eventuele terugkeer naar Iran, wat nog verder zal blijken uit de uiteenzetting hierna.

Het Commissariaat- Generaal toont op generlei wijze aan waarom verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Zij toont enkel aan dat zij zich op een subjectieve vooringenomenheid baseren, zonder in concreto aan te tonen, waarom ze verzoekster niet geloofwaardig achten.

Uit het persoonlijk onderhoud blijkt nochtans ook dat verzoekster een degelijke kennis heeft van het christendom, dat door tegenpartij ook niet in twijfel wordt getrokken:

(...)

Het Commissariaat- Generaal houdt opnieuw geen rekening met alle verklaringen die verzoekster wel kan afleggen over het christendom, noch toont zij aan dat de overvloedige kennis die verzoekster heeft over het christendom, niet geloofwaardig zou zijn.

Opnieuw getuigt dit van weinig redelijkheid en zorgvuldigheid in hoofde van het Commissariaat- Generaal.

(...)

Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoekster heeft afgelegd.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoeksters bekering niet overtuigt.

Nergens in de bestreden beslissing (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kan aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, stelt de verzoekende partij dat het niet zomaar kan dat enkel tegenpartij dit kan beoordelen, louter op basis van wat zij al dan niet geloofwaardig achten.

Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat tegenpartij oordeelt dat haar beoordeling 'vast staat'. In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden.

Verzoekende partij wenst daarom te verwijzen naar recente rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk (februari 2020), waarin het hoogste gerechtshof in Asiel en Migratiediensten, enkele vaststaande parameters heeft omschreven hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico's hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer.

In deze beslissing werd nogmaals bevestigd dat de beoordeling van een bekering eigenlijk gebaseerd dient te zijn op objectieve elementen, gezien een subjectieve beoordeling vormen geenszins mogelijk is, omdat een bekering voor iedereen anders is en hoogst persoonlijk:

(...)

Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is.

In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van de verzoekster, om aan te tonen dat verzoekster wel degelijk bekeerd is tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoekster is gedoopt op 02/02/2020 ;*
- Verzoekster neemt deel aan christelijke activiteiten in België ;*
- Verzoekster predikt het protestantse geloof op sociale media ;*

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoeksters asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoekster, bij een terugkeer naar Iran, zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

(...)

*Opnieuw kan de verzoekende partij verwijzen naar bovenvernoemde rechtspraak in zaak van het Verenigd Koninkrijk, in *Ali Dorodian vs. Secretary of State for the Home Department (01/TH/1537)*, waarin geoordeeld werd dat als er sprake zijn van een aantal onbetwiste objectieve feiten, er een risicobeoordeling dient te gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Iran.*

De trapsgewijze redenering die het hof hierin ontwikkelde, luidt als volgt:

(...)

Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoekster die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoeksters vrees heeft beoordeeld. Een motivering van 4 (!!) pagina's terwijl verzoekster meer dan 12u (!!) verhoord werd, kan louter volstaan om te beoordelen over een risico op ernstige vervolging bij terugkeer naar Iran, gelet op de uitermate complexe situatie aldaar!

Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoeksters bekering, verzoekster in geen enkele mate een risico op vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoekster ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke

risico's van verzoekster te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op."

Voorts doet verzoekster gelden:

"Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoekster "opportunistisch" is, en zij hierdoor geen ernstig risico heeft op een vervolging bij terugkeer naar Iran.

Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor.

Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn.

Zo is het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, een belangrijke indicator hiertoe. Verzoekster heeft wel degelijk op Facebook dergelijke boodschappen over het Christendom gepost!

Dat heeft verzoekster ook duidelijk verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

Verzoekster heeft aldus bewezen neergelegd van haar sociale media en heeft verklaard dat zij ook reeds toen zij in Iran was, via sociale media contacten had om meer te weten te komen over het christendom.

Dit wordt ook niet in twijfel getrokken door tegenpartij, wat blijkt uit de bestreden beslissing, doch echter stelt het Commissariaat- Generaal botweg dat deze berichten wel gewist kunnen worden bij een terugkeer naar Iran.

Dit is echter geen grondig onderzoek naar het eventuele risico dat verzoekster zal hebben bij een terugkeer naar Iran, zeker gezien verzoekster ondertussen gedoopt is!

Dat het vaststaat dat de verzoekende partij boodschappen heeft geplaatst op haar sociale media, waarmee zij een groter risico op detentie en verhoor zou kunnen hebben, bij een terugkeer naar Iran. (zie ook verder: infra)

Dat dit element gewoonweg genegeerd wordt door tegenpartij kan niet worden aanvaard.

Dit eens te meer, gezien het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021 heeft bevestigd dat personen die actief waren op sociale media of hebben deelgenomen aan manifestaties tegen het regime (wat in casu ook het geval is) kan leiden tot een ernstig risico op vervolging bij terugkeer:

(...)

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek."

Verzoekster gaat verder in op haar bezoek aan een huiskerk in Iran. Zij verklaart:

"Verzoekster is ernstig gegriefd door de bestreden beslissing, gezien er geen enkele motivering terug te vinden is, over de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in Iran, met name de inval in haar huiskerk, wat ook de aanleiding is geweest voor de vlucht van verzoekster uit Iran!!

Dat het Commissariaat- Generaal hiermee geen rekening houdt, gelet op het gevaar dat dit impliceert bij een eventuele terugkeer naar Iran, getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.

(...)

Verzoekende partij kan vooreerst hier terdege verwijzen naar het Rapport van Landinfo: "Report Iran: Christian converts and house churches (2) – arrests and prosecutions" van 2018, waar verwerende partij zelf aan heeft meegewerkt (!!) van 2018, waarin wordt beschreven dat de Iraanse autoriteiten, vooral in de laatste jaren, specifiek huiskerken viseren en wel degelijk op zoek gaan naar mensen die zich bekeren.

Zo staat er het volgende te lezen in dat rapport:

(...)

Uit het bovenstaande rapport, waar verwerende partij aan heeft meegewerkt, blijkt dus dat men in Iran enkel en alleen gearresteerd kan worden op basis van zijn christelijke activiteiten, zoals het bezoek aan een huiskerk, zonder dat men zelf kijkt of iemand al bekeerd is of niet!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het Commissariaat- Generaal de bezoeken van verzoekster aan de huiskerk niet geloofwaardig acht!

Zij stelt dat zij hier gewoonweg geen rekening mee moeten houden, gezien tegenpartij geen geloof hecht aan haar initiële bekering tot het christendom.

Dit kan uiteraard niet aanvaard worden.

Zeker gezien verzoekster eigenlijk zélf een huiskerk organiseerde, samen met Masha en Melika, wat ook blijkt uit het persoonlijk onderhoud:

(...)

Dat naar een huiskerk gaan, laat staan zélf een huiskerk organiseren, kan leiden tot een ernstige vervolging, zoals ook blijkt uit het recente Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021:

(...)

Dat het Commissariaat- Generaal geen enkele motivering schrijft over de geloofwaardigheid van de bijeenkomsten van verzoekster met Masha en Melika, desondanks haar uitgebreide verklaringen hierover, getuigt opnieuw niet van een grondig onderzoek.

Het Commissariaat- Generaal kan deze verklaringen niet zomaar naast zich neerleggen en besluiten hiermee geen rekening te houden, enkel en alleen omdat zij de initiële bekering van verzoekster niet aanvaarden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op!

(...)

Zoals hierboven reeds aangehaald, loopt men in Iran al het risico op vervolging, louter door het deelnemen aan een viering in een huiskerk, los van het feit of een persoon al dan niet bekeerd is!

Een geloofwaardig bezoek aan een huiskerk in Iran is aldus een zeer belangrijk element om iemand zijn vrees omwille van bekering, te kunnen beoordelen!

Verzoeksters verklaringen worden ook bevestigd door de algemeen gekende informatie over huiskerken in Iran.

Zo blijkt namelijk uit het UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020 (en waar verwerende partij ook naar verwijst) dat er geen uniformiteit is over de organisatie van huiskerken in Iran:

(...)

Uit het UK Home Office Report blijkt aldus dat er geen uniforme structuur is voor de organisatie van huiskerken in Iran, en dat deze kunnen groeien, naarmate het geloof verspreid wordt door hun aanhangers.

Verzoeksters verklaringen over haar bezoeken aan de huiskerk vinden dan ook hun weerslag in de algemeen gekende informatie.

Het Commissariaat- Generaal toont in haar bestreden beslissing niet aan dat met alle verklaringen van verzoekster rekening werd gehouden!

Wederom baseert tegenpartij zich op wat zij als 'geloofwaardig' vindt, om te kunnen oordelen of verzoeksters verklaringen al dan niet coherent zijn.

in geen geval een uniforme regeling bestaat voor de organisatie van een huiskerk in Iran!

Dat louter deelnemen aan een viering in een huiskerk reeds kan leiden tot ernstige vervolging.

Opnieuw voert tegenpartij geen zorgvuldig onderzoek.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Aangaande de inval door de Iraanse autoriteiten, geeft verzoekster vervolgens aan:

"Zo motiveert tegenpartij dat verzoekster in haar verklaringen omtrent haar laptop tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud had verklaard dat er enkel een gedownload gebedsliedje op de laptop stond, om dan later te verklaren dat er een gedownload gebedsliedje en redevoering op stond.

Verzoekster wenst hier te verduidelijken dat zij reeds in Iran Telegram gebruikte (zie ook supra) en dat dit gekoppeld was aan haar laptop. En daarom, toen zij de redevoering downloadde, ook het gebedsliedje werd gedownload.

Dat het Commissariaat- Generaal dit beoordeeld als een 'opvallende tegenstrijdigheid' in haar verzoek, miskent alle redelijkheid.

Meer zelfs. Het toont aan dat tegenpartij naar de kleinste zaken zoekt om toch maar een negatieve beoordeling te geven, zonder rekening te houden met de actuele gevaren die verzoekster zou lopen bij een terugkeer naar Iran!

Of dat er nu enkel een gebedsliedje op de laptop stond, of een gebedsliedje en redevoering, maakt voor de Ettelaat weinig verschil...

De Ettelaat is in het bezit gekomen van haar laptop, waar christelijke berichten op stonden, en wat dus meer dan genoeg is voor de Ettelaat om verzoekster te beschuldigen van een bekering!

Opnieuw stelt tegenpartij zich niet redelijk op!"

Betreffende de motivering inzake haar verklaringen omtrent de inval in de meubelzaak, stelt verzoekster voorts:

“Zij wenst hier de volgende verduidelijkingen aan toe te voegen.

Verzoekster wenst te volharden in wat zij hierover verklaarde tijdens haar persoonlijke onderhoud bij tegenpartij.

Verzoekster wenst erop te wijzen dat zij enorm angstig was, en dit vooral ook omdat haar broer Mostafa hetzelfde had meegemaakt! Daarom belde zij in eerste instantie ook naar haar moeder, omdat hun familie reeds met zulke inval in aanraking was gekomen en daarom onmiddellijk dan ook haar familie belde!

Hierna contacteerde verzoekster wel degelijk Masha en vroeg haar om Melika te contacteren, gezien zij elkaar beter kenden. Ook was er geen overduidelijke connectie tussen verzoekster en Melika, waardoor verzoekster ook dacht, dat als Melika thuis was, zij minder gevaar zou lopen, gezien niemand wist waar zij woonde.

Melika was eigenlijk veiliger dan verzoekster, omdat niemand haar kende en de bijeenkomst ook niet bij haar thuis afspeelden, maar bij verzoekster thuis! Daarom dat zij hier ook minder aandacht aan had besteedt.”

Over het lot van Yasamen, verklaart verzoekster:

“Ook hier wenst verzoekster te benadrukken dat zij geen mogelijkheid had om zélf rechtstreeks met Yasamen in contact te komen en dat ze daarom haar moeder opbelde hiervoor. Toen ze vernam dat Yasamen was vrijgelaten en op een veilige plek was, was dat voor verzoekster voldoende.

Ze wou hier ook geen verdere aandacht aan geven, omdat ze Yasamen ook niet in de problemen wou brengen. Het is gekend dat de Iraanse autoriteiten mensen waarvan zij vermoeden dat zij connecties hebben met bekeerlingen, dat die extra in de gaten worden gehouden.

Dat staat ook te lezen in het recente Algemeen Ambtsbericht van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021:

(...)

Dat verzoekster aldus voorzichtig was in het contacteren van haar familie en anderen, kan haar aldus niet verweten worden.

Verzoekster was in schok door de situatie! Zij heeft gehandeld hoe dat zij, op dat moment, het beste dacht te handelen.

Verzoekster was zeker dat Yasamen ook veilig was, omdat zij zich niet bekeerd had en dus nog moslim was. Voor haar was er veel minder een probleem. Yasamen werkte daar ook gewoon. Vanaf dat zij vrijgelaten was, wist verzoekster dat het ergste gevaar geweken was, en wou zij Yasamen niet nog meer in gevaar brengen, door haar te liggen contacteren, gelet op de houding van de Iraanse autoriteiten, zoals hierboven reeds aangehaald.

Er bestaat geen ‘stappenplan’ hoe iemand in zulke benarde situaties dient te reageren. Het Commissariaat- Generaal kan dit onmogelijk eisen noch kan zij aantonen dat de vrees van verzoekster ongegrond is, enkel en alleen omdat verzoekster niet gehandeld heeft dan hoe tegenpartij zou handelen. Uiteraard toont dit opnieuw van weinig zorgvuldigheid in hoofde van het Commissariaat- Generaal.”

Verzoekster gaat vervolgens in op haar religieuze activiteiten in België. Zij voert aan:

“Opnieuw is verzoekster ernstig gegriefd door deze motivering van tegenpartij.

Want ook hier kon verzoekster uitgebreide verklaringen geven tijdens haar persoonlijk onderhoud, omtrent haar geloofsactiviteiten in België:

(...)

Zij heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud ook verschillende stavingsstukken van haar geloofsactiviteiten in België neergelegd.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij de stavingsstukken van de kerk in België niet geloofwaardig achten.

Nogmaals, het louter niet aanvaarden van iemand zijn bekering of deze bestempelen als ‘opportunistisch’ kan onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat er geen ernstig risico is op vervolging (zie verder infra).

Opnieuw getuigt dit van weinig begrip en zorgvuldig bestuur in hoofde van tegenpartij.

Het is niet omdat het Commissariaat- Generaal verzoeksters verklaringen als ‘ongeloofwaardig’ bestempeld, dat deze geloofsactiviteiten in België, geen reëel risico kunnen vormen bij een terugkeer naar Iran.”

Verzoekster besluit inzake de weigering van de vluchtelingenstatus als volgt:

“De situatie voor bekeerde moslims van Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft de gegrondheid van haar vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekster als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door haar dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

Verzoekster gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader betoogt zij vooreerst:

“Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Voorts geeft zij een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en geeft zij aan:

“Dat de verzoekende partij, omwille van haar geloof, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster doet in dit kader gelden:

“Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoekster geen risico loopt bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat haar bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor Christenen in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoekster dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoekster steunt zich hiervoor op Europese rechtspraak.”

Verzoekster wijst vervolgens op een arrest van het EHRM inzake een bekeerde Iraanse verzoeker om internationale bescherming, op rechtspraak van het EHJ en op een zaak die hangende is voor het EHRM.

“Verzoekster meent dat zij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zal ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM.

Hiervoor steunt zij zich op de hierna opgesomde bronnen.”

Verzoekster voert verder een uitgebreid betoog aangaande de algemene situatie van (bekeerde) christenen in Iran. Dienaangaande voert zij aan:

“Volgens het Open Doors World Watch List 2020, een organisatie die onderzoekt waar christenen vervolgd worden louter op basis van hun religie, blijkt dat Iran nog steeds in de top 10 (op plaats 9) vermeld staat van landen waar er sprake is van extreme vervolging van christenen.

Zo blijkt dat het niveau van geweld tegen christenen er niet minder dan 62% bedraagt!

(zie bijlage, stuk 7)

Ook het rapport van USCIRF beschrijft de schrijnende situatie van bekeerde moslims in Iran:

(...)

Verscheidene mensenrechtenorganisaties en christelijke organisaties hebben in een gezamenlijk rapport in januari 2020 (ANNUAL REPORT VIOLATIONS AGAINST CHRISTIANS IN IRAN) nogmaals aangetoond hoe bekeerde christenen gevisieerd worden in Iran, alsook hun familieleden:

(...)

Dat de algemene situatie voor christenen in Iran wel degelijk een zeer ernstig risico inhouden, blijkt verder uit de parlementaire vraag die werd gesteld aan de Hoge Verantwoordelijke van het Buitenlands en Veiligheidsbeleid van de EU:

(...)

Het antwoord was als volgt:

(...)

Als men in Iran reeds gevangengezet kan worden voor het posten van een ‘smiley face’ op een Christelijke post, is de situatie voor bekeerde christenen in Iran wel degelijk zodanig ernstig dat louter een bekeerd christen zijn, kan leiden tot een ernstige vervolging in de zin van artikel 48/4 Vw.

Dat de situatie in Iran voor christenen dermate ernstig is dat louter stellen dat een bekering opportunistisch is, niet voldoende kan zijn om te oordelen dat verzoekster geen ernstig risico op een schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet zal ondergaan.

Dat dit onvoldoende werd onderzocht door tegenpartij.

Verzoekster meent zelfs dat tegenpartij in haar dossier zelfs niet te goeder trouw is, als men de samenvatting leest van hun eigen toegevoegde CEDOCA rapport van 16 april 2019 "COI Focus Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom" als samenvatting van het voorliggende rapport:

(...)

Verzoekster wenst hiervoor bijkomend te verwijzen naar het arrest EHRM in de zaak J.K. ea tg Zweden paragraaf 87, 90 en 90 van 23 augustus 2016:

(...)

Dat de situatie voor bekeerde christenen in Iran nog onveranderd blijkt te zijn, wordt letterlijk ook aangehaald in het recente rapport van het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021:

(...)"

Verzoekster gaat daarna in op de situatie voor personen die terugkeren naar Iran. Daarbij geeft zij aan: "Tegenpartij is nogal zeer summier in zijn motivering dat verzoekster geen problemen zal ondervinden bij een terugkeer naar Iran, zonder in concreto rekening te houden met de aanwezige objectieve informatie. Zij steunt zich hiervoor op een CEDOCA rapport COI Focus 'Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten' van 30/03/2020.

Verzoekster leest er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is.

Doch als tegenpartij dan een voorbeeld weergeeft in deze nota dan gaat het notabene over een Iraanse asieloopster, mevrouw Fatemeh Azad, die haar asielaanvraag stelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd !!

(zie bijlage, stuk 11)

Zo verwijst verzoekende partij naar het UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020:

(...)

Verzoekster is wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten, gelet op haar religieuze activiteiten in België, de inval van de autoriteiten in haar huiskerk, alsook het prediken van verzoekster op haar sociale media.

Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, heeft verzoekster al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoekster kan ontstaan bij een terugkeer naar Iran.

Verder meldt het rapport:

(...)

Verzoekster wijst ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (HR) waarbij 3 Iraniërs de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten !

(zie bijlage stuk 14)

Ook het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 kaart de problematiek aan van terugkerende Iraniërs:

(...)

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Christenen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen.

Er zijn wel degelijk een aantal elementen in het dossier van de verzoekende partij, die, als zij zou terugkeren naar Iran, een ernstig risico op schade zoals in artikel 48/4 Vw zou kunnen uitmaken.

Een grondig en zorgvuldig onderzoek werd niet uitgevoerd door tegenpartij."

Verzoekster betoogt verder dat bekeerde Iraniërs in Iran worden gediscrimineerd. Dienaangaande doet zij gelden:

"Verzoekende partij wenst verder ook nog op te merken, dat indien zij dient terug te keren naar Iran, zij niet enkel het risico loopt op vervolging, maar dat er ook ernstige discriminatie bestaat in Iran t.o.v. bekeerde christenen, waardoor een leven in Iran onhoudbaar wordt.

Zo wenst de verzoekende partij te verwijzen naar de nieuwe regels die zijn ontstaan voor de afgifte van een Iraanse identiteitskaart.

Zij worden verplicht om hun religie bekend te maken, en dit werd expliciet door de Iraanse autoriteiten in het leven geroepen, om bekeerde moslims te viseren en te discrimineren:

(...)

Opnieuw blijkt duidelijk dat de discriminatie van bekeerde Christenen door de Iraanse autoriteiten zeer ver gaat.

Verzoekster zal bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat zij Christen is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of zij zal verplicht worden haar geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

Dit wordt verder ook bevestigd in het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021:

(...)

Dat de discriminatie van Christenen in Iran sinds 2009 enkel maar erger is geworden en dat anno 2020 er nog geen enkele verbetering van de situatie zich opdringt leest men ook terug in het CSW rapport van 1 mei 2020:

(...)

Opnieuw kan de verzoekster aantonen dat de situatie van bekeerde Christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.”

Verzoekster besluit inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt:

“Verzoekende partij kan aantonen dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde haar identiteit, haar nationaliteit, haar hoedanigheid van burger alsook haar regio van afkomst zou aldus aan verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet haar identiteit alsook haar nationaliteit.

Verzoekster merkt op dat er genoeg redenen (voornamelijk haar vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoekster naar Iran zou terugkeren. Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

Verzoekster stelt als algemeen besluit:

“In hoofde van verzoekster bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing wordt aangehaald doen hieraan geen afbreuk.”

2.2. Verzoekster vraag op basis van het voorgaande:

“4/ In hoofde de betwiste beslissing van het Commissariaat – Generaal te hervormen en verzoekster:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“4 Upper Tribunal, (Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;

5 Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) – arrest and prosecutions 29 nov 2017;

6 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;

7 Open Doors World Watch List 2020;

8a-e Rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom) van april 2020 mbt Iran;

9a-t Annual report violations against Christians in Iran, januari 2020;

10a-b COI FOCUS ‘Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom’, dd 16/04/2019;

11a-b COI FOCUS ‘Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten’, dd 30/03/2020.

12a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;

13a-e CSW, Iran: General Briefing, May 2020;

14 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial;

15 Nederlands ambtsbericht Iran februari 2021.”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan, nog daargelaten dat zij niet concreet duidt welk(e) bepaling(en) van dit artikel zij geschonden acht en evenmin *in concreto* aangeeft waaruit deze schending precies bestaat, vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Verzoekster beticht verweerder in het verzoekschrift verder weliswaar van een eenzijdige houding, van vooringenomenheid en zelfs van kwade trouw, doch zij staaft deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoekster brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat de motiveringsplicht, dit in tegenstelling met wat verzoekster meermaals tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, in hoofde van verweerder geenszins de verplichting behelst om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het

devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoekster stelt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat zij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoekster kan, als verzoekster om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat zij kan uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst heeft u uw bekering tot het christendom en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk gemaakt.

Zo slaagde u er niet in aannemelijk te maken waarom u, die zich reeds van kinds af aan niet interesseerde in de Islam – u verklaarde dat u sinds uw 13 jaar niet meer bad, ongeveer van uw 14 jaar niet meer deelnam aan de ramadan en kan zich niet herinneren wanneer de laatste keer was dat u naar een moskee ging (CGVS 2, p11) zich plots openstelde voor het Christendom. Zo verklaarde u dat uw broer Mostafa na uw trouwdag op 17 mehr 1394, nadat u ziek was geworden over het christendom begon te praten (CGVS 2, p3 + p6 + p10) maar dat u er in het begin totaal niet voor openstond aangezien u allerhande nare dingen had meegemaakt die te wijten waren aan religie. Volgens uw verklaringen stond u heel defensief t.o.v. religies in het algemeen en bijgevolg ook t.o.v. het Christendom (CGVS 3, p16). Niettegenstaande u vervolgens verklaarde dat uw bekering een proces is geweest slaagde u er niet in dit aannemelijk te maken. Integendeel, u verklaarde uitdrukkelijk dat u uw negatief beeld over religie en specifiek over het christendom pas wijzigde toen u enkele dagen voor 26 azar 1397 (17 december 2018) door Mostafa vanuit een kerk in Kuurne werd opgebeld, waarbij er voor u gebeden werd. Enkele dagen later, op 26 azar, bekeerde u zich reeds tot het christendom en gaf u uw hart aan Jezus. Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u slechts enkele dagen na het telefoontje van uw broer waar u uw negatief beeld over religie bijstelde, reeds uw hart aan Jezus gaf wijst niet op een waarachtige bekering maar wel op een bekering die door achterliggende bedoelingen tot stand kwam.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat zij reeds lang een negatieve ingesteldheid had tegenover de islam en religie en dat haar broer reeds geruime tijd met haar sprak over het christendom, wordt in de voormelde motieven immers geenszins betwist. Integendeel wordt dit in de voormelde motivering uitdrukkelijk en terdege in rekening gebracht. Uit verzoeksters voormelde verklaringen blijkt daarbij weldegelijk en genoegzaam dat zij voorafgaand aan de gebeurtenissen enkele dagen voor haar bekering nog geen interesse had in, heel defensief stond tegenover en een negatief beeld had over religie in het algemeen en het christendom in het bijzonder. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het niet aannemelijk is en geenszins wijst op een waarachtige bekering dat verzoekster verklaarde dat zij slechts enkele dagen nadat zij dit kennelijk negatieve beeld ten aanzien van religie bijstelde na het telefoontje van haar broer zou hebben besloten haar hart aan Jezus te geven en zich te bekeren. Een dergelijke beslissing is namelijk een erg ingrijpende en fundamentele gebeurtenis en er kan verwacht worden dat er aan dergelijke beslissing een ruime mate van (zelf)reflectie, studie en afweging voorafgaat.

In het licht van het voorgaande en waar verzoekster in het voorliggende verzoekschrift zelf uitdrukkelijk de aandacht vestigt op haar verklaringen omtrent het ogenblik waarop haar broer tegen haar begon te spreken over het christendom, kan overigens eveneens worden opgemerkt dat uit verzoeksters verklaringen dienaangaande blijkt dat zij dit ogenblik niet op een doorleefde, spontane en nauwkeurige wijze kon situeren in de tijd. Wanneer haar gevraagd werd wanneer haar broer tegen haar over het christendom begon te vertellen en in welke periode dit was, kwam zij initieel namelijk niet verder dan aan te geven dat dit na haar trouwdatum na de 17e mehr 1394 moet zijn geweest omdat zij in 1394 ziek werd. Gevraagd hoelang dit ongeveer na haar trouwdatum was, stelde zij: *“Ik weet het echt niet meer want we*

spraken elkaar sowieso in de week altijd, ik merkte wel dat hij een zekere rust gevonden had toen hij hier éénmaal gesetteld was en ik hem sprak na die hele reis die hij ook had afgelegd en al die ellende, maar een datum weet ik echt niet". Even verder gaf zij aan dat haar broer ongeveer een maand na haar huwelijk vertrok uit Iran en bevestigde dat hij haar voor zijn vertrek nooit over het christendom sprak. Wanneer haar tijdens een later persoonlijk onderhoud nogmaals werd gevraagd wanneer haar broer tegen haar begon te spreken over het christendom, kwam zij opnieuw niet verder dan aan te geven dat dit "kort nadat hij Iran verlaten had" was. Gelet op de belangrijke en zelfs cruciale rol die haar broer en diens gezegden zouden hebben gespeeld in haar bekeringsproces, was het geenszins onredelijk om van verzoekster te verwachten dat zij op een meer doorleefde, spontane en nauwkeurige wijze zou kunnen aangeven wanneer deze tegen haar begon te spreken over het christendom.

Daarenboven vertoonde verzoekster een verregaande onwetendheid omtrent de bekering van haar broer. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Dit wordt temeer bevestigd door het feit dat u niet kon vertellen wat Mostafa -bij wie u in België verblijft (CGVS 3, p17) en dankzij wie u zich in Iran bekeerde tot het Christendom (CGVS 2, p4)- er toe bracht zich te bekeren tot het Christendom en u hem dit eveneens niet vroeg. U verklaarde weliswaar dat Mostafa in Iran door een zekere Bijan in contact kwam met het christendom maar u kon verder niet vertellen hoe Mostafa deze persoon leerde kennen. U heeft het hem ook nooit gevraagd (CGVS 3, p18). Niettegenstaande u bij Mostafa had geïnformeerd hoe u een bijbel kon bekomen in Iran wist u niet te vertellen of Mostafa zelf een bijbel had toen hij nog in Iran verbleef en vroeg u het hem ook nooit (CGVS 3, p13). Indien u vanuit een daadwerkelijk oprechte interesse zou bekeerd zijn tot het Christendom kan op z'n minst verwacht worden dat u aan de persoon die u heeft aangezet tot bekering, zou gevraagd hebben naar zijn eigen bekeringsproces en de manier waarop hij het heeft beleefd. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat een bekering volgens u iets heel persoonlijks is en u liever wacht tot Mostafa hier zelf over zou beginnen (CGVS 3, p17-18) kan bovenstaande zienswijze niet ombuigen. U verklaarde immers zelf dat jullie heel hecht zijn en jullie vaak over het Christendom met elkaar hebben gepraat."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de eenvoudige herhaling van de verklaring dat de bekering van haar broer iets persoonlijk is en dat het aan haar broer was om hierover te beginnen, doet verzoekster op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het, gelet op de cruciale rol die haar broer zou hebben gespeeld in haar eigen beweerde bekering, op haar verblijf bij haar broer in België, op haar zelfverklaarde hechte band met haar broer en op de vele gesprekken die zij met elkaar zouden hebben gehad over het christendom, in het geheel niet aannemelijk is dat verzoekster niet de nodige interesse zou hebben betoond in, dat zij zich niet terdege zou hebben geïnformeerd omtrent en dat zij het met haar broer niet uitgebreid zou hebben gehad over diens bekeringsproces.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met reden aangegeven:

"Bovenstaande motieven noopt ertoe te besluiten dat er aan uw bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw beweerde bekering in Iran zou gekend hebben, namelijk de inval van de autoriteiten in de door u ingerichte huiskerk en daarna in uw schoenenwinkel, in uw eigen woning evenals in uw ouderlijk huis. Dat hier geen geloof kan worden aan gehecht blijkt bovendien uit volgende vaststellingen. Zo sluipt er een opvallende tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent de laptop die door leden van het Ettelaat in uw meubelwinkel in beslag werd genomen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat er enkel een gedownload gebedsliedje op uw laptop stond (CGVS 1, p13) om later te verklaren dat er op de laptop een gedownload gebedsliedje en een redevoering opstond (CGVS 3, p16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u dacht dat u eerder wel degelijk ook over de redevoering gesproken had wat geen verklaring is voor deze tegenstrijdigheid. Bovendien werd er u tijdens uw eerste onderhoud expliciet gevraagd of er buiten het gebedsliedje nog zaken op uw laptop stonden waarop u uitdrukkelijk negatief antwoordde (CGVS 1, p13)."

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zij vergenoegt zich immers tot een poging om de voormelde tegenstrijdigheid in haar gezegden te minimaliseren. In tegenstelling met wat zij tracht te laten uitschijnen, mocht van verzoekster echter weldegelijk worden verwacht dat zij eensluidende en coherente verklaringen zou afleggen omtrent een dermate essentieel gegeven als de bezwarende informatie die de Ettelaat op haar laptop zou hebben gevonden bij de inval in haar meubelwinkel. Verzoekster bleek, hoewel zulks van haar mocht worden verwacht, overigens evenmin te kunnen aangeven van welke websites zij de betreffende gebedsliedjes zou hebben gedownload en kon in dit kader niet één website noemen (administratief dossier, notities van het derde persoonlijk onderhoud, p.16).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door een aantal bevreemdende verklaringen. Zo is het erg bevreemdend dat u dadelijk nadat u werd ingelicht over het feit dat uw huiskerk ontdekt werd, uw moeder contacteerde om haar dit mee te delen maar terzelfdertijd verzaakte om ook Melika, die nochtans een vast lid van uw huiskerk was, dadelijk op de hoogte te brengen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u wanneer u van de inval op de hoogte werd gebracht zodanig in paniek raakte dat u dadelijk uw gsm uitzette (CGVS 3, p7-8), houdt geen steek gezien u wel eerst nog naar uw moeder belde (CGVS 2, p9). Later verklaarde u dat u toen u over de inval werd ingelicht en u nog in het ziekenhuis was, met Mahsa had afgesproken dat zij Melika over de inval zou inlichten. U kon echter niet vertellen wanneer Melika door Mahsa werd ingelicht, hoewel u zeker was dat dit niet op de dag van de inval gebeurde (CGVS 3, p8). Dat u, hoewel u op 12 mehr 1398 ongeveer een dag lang samen met Mahsa ondergedoken was in een tuin in Galat, haar niet vroeg of zij Melika reeds ingelicht had, houdt andermaal geen steek. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat u wist dat Mahsa sowieso Melika zou inlichten en u zelf aan het nadenken was wat u moest doen (CGVS 3, p9), kan bovenstaande zienswijze niet veranderen. Dat u toen u reeds in België aangekomen was van Mahsa te weten kwam dat Melika in Esfahan ondergedoken was maar nooit aan Mahsa vroeg, hoewel u nog steeds contact met haar hebt, hoe lang Melika daar onderdook, getuigt van een desinteresse die uw relaas verder ondergraaft. Immers, gevraagd waarom u niet aan Mahsa vroeg hoe lang Melika ondergedoken was antwoordde u dat u dit gewoon niet gevraagd had (CGVS 3, p10).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg aan te geven dat zij *“wenst te volharden”* in wat zij verklaarde bij verweerder en een aantal van haar aldaar afgelegde verklaringen te herhalen, doet verzoekster aan de voorgaande motieven immers hoegenaamd geen afbreuk. Evenmin doet zij hieraan afbreuk door te poneren dat Melika volgens haar veiliger was dan zijzelf. Integendeel ondergraaft zij hiermee nog verder haar geloofwaardigheid. Gezien de autoriteiten klaarblijkelijk op de hoogte waren gekomen van het bestaan en de activiteiten van haar huiskerk, kon verzoekster namelijk eveneens verwachten of aannemen dat de autoriteiten op de hoogte waren inzake de leden die van deze huiskerk deel uitmaakten. Bijgevolg mocht worden verwacht dat zij er alles aan zou hebben gedaan om Melika te verwittigen en zich op de hoogte te stellen van het verdere lot van Melika. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat zij dit niet deed en dat zij een kennelijk en verregaand gebrek aan interesse vertoonde omtrent het verdere lot van Melika. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen en een verregaand gebrek aan interesse vertoonde in het lot van Melika getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts kon u ook helemaal niets vertellen over de wedervaren van Yasamen, die bij de inval door het Ettelaat in uw meubelwinkel werd gearresteerd. Zo kon u niet vertellen welke vragen er door het Ettelaat aan Yasamen werden gesteld noch kon u vertellen hoe Yasamen door het Ettelaat werd behandeld. Niettegenstaande u Yasamen als een vriendin beschouwde vroeg u dit ook niet. Verder kon u niet vertellen waar zij naartoe gebracht werd (CGVS 1, p13 + CGVS 3, p5) noch of er voorwaarden werden gesteld aan haar vrijlating (CGVS 3, p6). U wist weliswaar via uw moeder dat Yasamen de zaterdag volgend op de inval werd vrijgelaten (CGVS 1, p13 + CGVS 2, p10) maar u kon niet vertellen met wie van Yasamens familie uw moeder contact had gehad om dit te weten te komen (CGVS 3, p6). Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van haar vluchtrelaas en dat zij al deze documenten voorlegt die zijn asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. In tegenstelling met wat zij tracht voor te houden in het verzoekschrift en gelet op haar verklaarde problemen en situatie, mocht weldegelijk worden verwacht dat verzoekster ernstige en aanhoudende pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te vergewissen omtrent de voormelde elementen. Uit haar voorgaande verklaringen blijkt echter duidelijk dat zij naliet zulks te doen en hiervoor geen afdoende verklaring bood. Dit doet omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen kennelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen en nood aan bescherming. Dit geldt nog des te meer nu de betreffende informatie van cruciaal belang was teneinde haar eigen risico en situatie in te schatten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoekster aangehaalde, vrees voor vervolging.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat uit uw verklaringen (CGVS 2, p15) en het door u neergelede document (doc2) blijkt dat u reeds op 15 december 2019, nog geen maand na uw aankomst in België op 24 november 2019 (CGVS 2, p14), een kerk bezoekt, en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan / actief te zijn in een kerk geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u sindsdien wekelijks vieringen van de kerk bijwoont (CGVS 2, p15), online bijbellessen bij het ‘parsian institute’ volgt en u sinds uw aankomst in België en tot voor de lockdown in maart 2020 maandelijks naar de Iraanse kerk in Keulen gegaan bent toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Ook het feit dat u een doopattest en foto’s van uw doop heeft neergelegd (eveneens doc2), wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn/haar bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom/protestantisme.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post (CGVS 1, p8 + doc 3), kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van 19 december 2019 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovendien beschikt u over geen enkele concrete aanwijzingen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw religieuze activiteiten/bekering in België (CGVS 3, p20).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet één concreet en dienstig argument aan.

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekster blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoeksters religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake haar bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoeksters religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

De informatie waarnaar verzoekster verwijst en waaruit zij citeert, stemt verder deels overeen met en ligt voor het overige geheel in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, dit mede gelet op de reeds hoger

gedane vaststellingen, zulks in haren hoofde in het geheel niet aantoonbaar of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zou zijn bekeerd tot het christendom, zij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van haar activiteiten in België en op sociale media en zij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van haar autoriteiten of omgeving zou staan. Verzoekster weerlegt de terechte vaststelling voorts niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van haar activiteiten in België en op sociale media, redelijkerwijze van haar mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op deze sociale media verwijderd.

De overige door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zou riskeren te worden geïsoleerd of vervolgd.

Derhalve is verzoeksters verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekster kan met haar verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoeksters verwijzing naar een aantal Europese arresten en een ten tijde van het verzoekschrift hangende zaak voor het EHRM te dezen niet dienstig. Verzoekster toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen personen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoekster, gezien gelet op het voorgaande niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar vermeende bekering, problemen en vrees, evenmin de omstandigheden waarin en redenen waarom zij haar land van herkomst verliet aannemelijk maakt. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoekster haar land op de door haar omschreven, illegale wijze zou hebben verlaten. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoekster naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die zij in dit kader citeert hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in haren hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de

bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gezien verzoekster zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, verder niet dienstig aangevoerd.

3.10. Verzoekster toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT